

Zurnalac

Godina XVI april 2026.

male novine za decu i roditelje

RECEPT PRIJATELJSTVA

Sastojci:

- 2 velike kašike poverenja
- 3 pune kašike iskrenosti
- prstohvat strpljenja
- mnogo zagrljaja
- neograničena količina podrške

Príprema:

1. U velikoj posudi pomešati poverenja i iskrenost
2. Dodati smeh i mešati dok ne postane toplo oko srca
3. Polako dodati strpljenje da se sastojci lepo povežu
4. Na kraju sve posuti zagrljajima

Prijatno!

Minja Sredojević(12)

U OKVIRU PROGRAMA BIBLIOTEKE „VUK KARADŽIĆ“

„ŽUR ZA ŽURNALCE“

opštine svečano predstavila i promovisala „Žurnalac“. Sa „Žurnalcem“ je saradivala i Jasminka Petrović, najčitaniji pisac za decu i kao rezultat te saradnje su i brojni tekstovi „žurnalaca“ u knjizi „Prije polje iz dečjeg ugla“ u izdanju Biblioteke. „Žurnalac“ se našao i u godišnjaku „Danice za mlade“ u okviru Vukove zadužbine, kao jedna od najboljih publikacija za decu u Srbiji.

ČESTITKA

„Draga Indira, divno je što sa istim entuzijazmom i ogromnom energijom radiš tolike godine sa decom. To je za njih od neprocenjive vrednosti, bez obzira da li ostanu u Prijepolju ili idu dalje. Meni je saradnja na našoj knjizi „Prije polje od A do Š“ bila nezaboravna. Vašu Biblioteku pamtim kao oazu sreće. Ulepšala si mi dan „Žurnalcem“.

Jasminka Petrović

Uspeli smo da održavamo kontakte i napravili pravi podvig u sred korona pandemije štampajući naše male novine kroz rad na „daljinu“. Hvala svim roditeljima koji su imali poverenja da svoju decu pošalju baš u „Žurnalac“. To je JEDINO ali i NAJVEĆE priznanje za rad.

I.H.

Mala škola novinarstva „Žur za žurnalce“ koju je koncipirala kao autorski projekat i koju vodi novinar Indira Hadžagić-Duraković počela je u jesen 2010. godine. Od tada, pa do ovog aprila, kroz školu je prošlo preko 400 osnovaca i srednjoškolaca sa ciljem da se mladi što ranije upoznaju sa funkcionisanjem medija, da razvijaju kritičko mišljenje o svetu oko sebe ali i sadržajima koje nude savremeni mediji koji su veoma prisutni u njihovoj svakodnevnici i često presudno utiču na formiranje stavova i ukusa.

Zahvaljujući razumevanju i velikoj podršci Biblioteke koja je ovu jedinstvenu školu novinarstva kao svojevrsnu radionicu uvrstila u svoje godišnje programe,

„žurnalci“ se okupljaju i izražavaju kroz tekstove. „Žurnalac“ je poseban i po tome što jedan broj izlazi na ćirilici, a sledeći na latinici. I tako evo 38 brojeva.

Do sada je u „Žurnalcu“ objavljeno skoro 500 tekstova učenika od 10 do 18 godina. Prateći projekat prekogranične saradnje „Žurnalci“ su iz svog ugla sagledali Lim, pa su se stihovi i beleške malih novinara našli u knjizi „Limske pesničke luke“ koju je Biblioteka štampala u okviru realizacije svog projekta „Kultura za Evropu, Evropa za kulturu“. Biblioteka je dobitnik nagrade opštine Prijepolje, pa je jedan broj upravo bio posvećen Prijepolju kakvog ga vide „žurnalci“, a Biblioteka je povodom Dana

Izdavač: Biblioteka „Vuk Karadžić“. Direktor: Kamala Kašić. Urednik: Indira Hadžagić-Duraković.

Redakcija: Polaznici Male škole novinarstva „Žur za žurnalce“. Tehnička priprema i

štampa: „Grafokarton“.

DOBROTA NAS DRŽI DA NE PADNEMO

Ima li dobrote u nama i oko nas? Ima li neka merna jedinica kojom bi je izmerili? Da li se s njom rađamo ili je stičemo? Gledajući na globalnom nivou, čini se kao da je nigde nema. Toliko ratova, stradanja, ubijanja... a ljudi prelaze preko svega jer ako nam ništa lično ne fali- idemo dalje! A, opet, ako malo zagrebemo po površini, ugledamo je u svakodnevnim, malim stvarima. U dobronamernom pogledu, osmehu, prijateljskom stisku ruke. Male radosti vraćaju nadu da je dobrota među nama, da smo tu jedni za druge, da je komšija neko na koga možeš da računaš. Ako nije tako, onda... Mislim da je dobrota nešto što može da se prenese. Dobra energija i dobre vibracije

koje šaljemo mogu da nam se vrte. Lično se osećam bolje kad uradim nešto dobro čak i za nekoga ko to ne zaslužuje. Mirniji sam tako u svojoj duši. Verujem da svojom dobrotom možemo da podstaknemo druge da budu dobri, da se barem zamisle i zapitaju da li je ispravno to što rade. Ako kroz život učimo, radimo na sebi, nadograđujemo se u svakom smislu, tako možemo da negujemo i dobrotu, da pazimo na svoje postupke, da učimo jedni od drugih. Ipak, uprkos poslovima i problemima i danas ljudi, kada čuju da je nekom potrebna pomoć, zastanu, ostave poslove i pomognu. Zato mislim da ima još dovoljno dobrote da se nađemo jedni drugima, da nismo baš toliko

nemarni i samoživivi. Nit dobrote je ta koja nas drži da ne padnemo na ispitu ljudskosti.

Arsenije Gojak(14)

ĆAO, ČITAOCI!

pixta.jp - 46478850

Kako se pozdravljamo? Sa „ćao“ uglavnom me pozdravljaju drugovi i drugarice. Odrasle pozdravljam sa „dobar dan“,

čak i kad dan nije ni malo dobar, kada sam dobila lošu ocenu ili kada pada kiša. One sa kojima sam prisnija, recimo prijatelje roditelja, pozdravim sa „zdravo“. Ali, ima i „ONIH“ pozdrava. Kada me sretne drugarica, pa kaže: „De si“, a meni samo što ne izleti: „Evo me ispred tebe“. Onda slede glupa ali „kulturna“ pitanja: „Kako si?“ „Šta radiš?“! Sve su češći pozdravi „hi“ ili „hello“. Osim ovih, ima i nemih pozdrava. Dovoljno je da

nekog pogledamo i klimnemo glavom. Ponekad je dovoljno i samo jedno „ee“ i mahanje. Možeš i da sediš u svojoj sobi, visiš na telefonu i virtuelno pozdravljaš. Ako u ovo treba da stanu i „otpozdravi“, evo nekoliko saveta: „doviđenja“ i „prijatno“ su oni koji se smatraju „kulturnim“.

A ja za vas, kao „otpozdrav“ opet imam jedno „ciao“!

Nika Ratković(13)

ZAŠTO ME NE RAZUMEJU

Da li sam komunikativan tip? Ili nisam komunikativan na način na koji to ljudi prihvataju? Da li sam previše na društvenim mrežama, pa imam previše informacija, a drugi o tome i ne razmišljaju? Da li su to razlozi za nerazumevanje? Da nije razlog što imam drugačiji smisao za humor? Neko to razume i prihvata, ali neko ne. Ti koji

razumeju moj humor znači da me bolje poznaju, znači da me doživljavaju kao prijatelja. Oni

koji ne shvataju moje šale, ne džuže se previše sa mnom, a ni ja s njima. Da li to znači da me ne razumeju zato što mi nisu prijatelji ili zato što ja nisam njima? Ima mnogo opcija ali pak svaka zavisi pre svega od mene. Da li sve ovo znači da me ne razumeju zato što sam ja - ja?!

Mak Rovčanin (13)

„ŽURNALAC“ JE NAMA:

ALIS: „Žurnalac“ je deo mene jer sam tu srećan.

STRAHINJA : Mesto gde sebe nateram da mislim, a nije za ocenu. Tu se nasmejem i ispričam. Ništa ne bi bilo bez Indire koja je puna pozitivne i sve čini posebnim. Na „Žurnalcu“ je toplo i kad je napolju nula. „Žurnalac“ je ponos.

PAVLE: Nije za svakoga. Ili si „žurnalac“ ili nisi.

HELENA: I sam pomen „Žurnalca“ izaziva mi osmeh. To nije samo: dođi i piši i komentariši, već je mesto gde mogu biti potpuno opuštena. Ovde se osećam najprihvaćenijom i slobodnom. Ovo je neki mali svet, pun prijatelja, u koji možeš da pobegneš.

MAK: Nije mesto, nije skup, nije glupa igra. To je događaj koji ne samo da nas uči, već nas i spaja. U „Žurnalcu“ je svako odsustvo nova želja za prisustvom.

SELMA: „Žurnalac“ je meni druga kuća.

KATARINA: „Žurnalac“ je oporavak od svega. Moje mišljenje ovde se poštuje. Ovde sam upoznala nove drugare ali i jednu zaista posebnu osobu.

NIKA: Ovde se priča o svemu. Ovde sam otkrila jedan čudesan svet koji nudi nešto novo. Ono što ne vide ponosna porodica i društvo kad čitaju su sati ispunjeni smehom ali i ozbiljnošću i odgovornošću. „Žurnalac“ nas uči da budemo dobri ljudi.

UNA: Pisanje, smejanje i zabava su mi uvek trebali u životu. To sam našla u „Žurnalcu“.

ARSENIJE: ...uživanje. Volim kad razmenjujemo mišljenja i da čujem Indirine zaključke. Da nisam ovde ne bih znao šta bih propustio.

MINJA: Da bih objasnila „Žurnalac“ potrebna bi bila knjiga. Zato ću reći samo: to nije obična diskusija o svekodnevnim stvarima, već nešto potpuno više od toga i ja iskreno volim što sam tu.

AMAR: To je, u stvari, moj drugi dom.

UPOZNAJMO NAŠ KRAJ ZAJEDNO

Gde na izlet? Škola organizuje jednodnevne posete raznim mestima ali zašto ne bi organizovala izlete u našem kraju? Da upoznamo predele i tako zajedno zavolimo to što vidimo? Predlažem, recimo, selo Kaćevo i planinu Jadovnik. To bi bio izlet pun avanture, druženja i uživanja u prirodi. Prvo bi primetili kako je tamo sve tiho i mirno. Čuli bi cvrkut ptica, šum vetra kroz drveće. Kuće su okružene zelenilom, vazduh je svež. Sreli bi se i sa meštanima, oni bi pokazali svoje gostoprimitstvo, pričali neke zanimljivosti o svom kraju. Mogli bi uživati svi u pikniku na travi, podeliti užinu, igrati fudbal na

livadi ili se takmičiti u nekim igrama. Smejali bi se, trčali i bili srećni što zajedno provodimo vreme i otkrivamo nešto novo, o čemu ćemo moći da pričamo danima u školi. Fotografisali bi smo sve i to bi bile nezaboravne us-

pomene. Takvi izleti, koji bi nam otkrivali naš kraj, doprineli bi boljem razumevanju i zbližavanju, doneli bi radost druženja i nova iskustva i znanja.

Alis Ćosović(13)

BOJIM SE VESTI

Svaki dan slušamo neke vesti. To što čujemo nekad je dobro, ali vrlo često je loše. Uplaše me vesti o nesrećama, požarima, bolestima, ratovima. Zapitam se: "Šta ako se to desi nekome koga dobro poznajem ili koga mnogo volim"? Tada moja mašta proradi, tonem sve dublje

u mračne hodnike i pomislim: "Zbog čega razmišljam o najgorem, zašto me obuzimaju crne misli"? Ali, teško se odbraniti od svega toga kada pristizu sa svih strana vesti koje uznemiravaju. Zabrinjavaju svakodnevnne vesti o vremenskim neprilikama i nepogodama koje nanose štete. Ipak, najviše pogađaju vesti o neslaganju među ljudima. Čini mi se da se to događa svuda u svetu. Bilo bi mnogo bolje kada bi stizale vesti o razumevanju, poštovanju i ljubavi među ljudima. Učim da nije dobro širiti paniku, makar i kad čujemo veoma loše vest. I kad smo uplašeni, dobro je da ostanemo smireni.

Una Janković(11)

Knjiga koju svi moraju pročitati

UPOZNAJ LJUDE

Knjiga koja je ostavila na mene neobično jak utisak je „Čovek po imenu Uve“, švedskog pisca Fridrika Bakmana. Govori o tužnom čoveku koga svi doživljavaju kao džangrizavog, neprijatnog, pa čak i zlog, dok ne otkriju da iza njegovog neljubaznog ponašanja stoji bolna i teška priča, zbog čega ne veruje ljudima. Čitajući ovu knjigu razmišljao sam kako smo svi skloni da odmah odbacimo ljude koji se ne ponašaju

po nekom šablonu i kako malo imamo strpljenja i razumevanja. Ne zapitamo se da li bi kroz razgovor mogli da ih bolje upoznamo, da steknemo nove prijatelje. Posle ove knjige drugačije gledam na drugačije ljude. Ili kako bi rekao Uve: „Ljude čini ono što rade, a ne ono što govore. Potreban je samo jedan jedini zrak sunca da oteramo senke u beg“.

Strahinja Krpović(12)

LEPO JE LEPO

Šta je lepo? Kada bih pitao nekoga, rekao bi da je lepa neka majica ili neka jakna. Ali, da li se ljudi svakoga jutra bude samo da bi gledali jakne ili majice? Meni je lepo kada vidim sunce. Meni je lepo kada vidim baku. Lepi su mi dragi i bliski ljudi. Lepo mi je kada u školi vidim nasmejana lica. Lepo mi je kad su oko meni srećni ljudi. Pa, zašto onda većina gleda nebitne stvari ako je svet pun onih lepih?!

Pavle Puletić (12)

HVALA NA IZVINI

„Izvini!“ „Hvala!“ Da li čujemo, da li se uopšte „zahvaljujemo“ i „izvinjavamo“? Svi negde žure. Ne znaju gde bi i šta bi pre. Često u tome najpre zaboravljaju na pristojnost i uzajamno

poštovanje. Na žalost, nije samo „žurba“ tome razlog. Sve je to i do vaspitanja. Ljudi se veoma retko izvinjavaju, samo prolaze, uvereni da nikada i ni za šta nisu krivi. Skoro nikada ne čujem „hvala“ jer mnogi smatraju da se sve podrazumeva, da oni ostali „samo“ rade svoj posao, pa čemu sad naglašavati, osmehnuti se, klimnuti glavom i reći to tako potrebno i neophodno „hvala“ za trud, za ljubaznost, za uslugu. Nisu svesni da jedno „hvala“ može da ulepša dan, a jedno „izvini“ može da ispravi grešku, spreči svađu. Ne bi smeli zaboraviti koliko su ove reči velike u svom značenju.

Katarina Šljukić(13)

HRABRA ISKRENOST

Često slušamo o njoj, mnogi vole da je ističu ali značenje iskrenosti kao da je sve nejasnije. Iskrenost nije samo vrлина, ona je i znak hrabrosti. Zašto? Pa, zato što je potrebno odlučiti da li zaista želiš da ideš „težim“ putem i kažeš ono što misliš ili

da kriješ onaj deo sebe koji smatraš vrlinom jer znaš da bolje prolaze ušecerene i našminkane laži. Najhrabrija ali i najsurevija vrsta iskrenosti je ona prema sebi. Kada želimo da kažemo šta mislimo o sebi, najrađe bi pobegli od sebe. Teško je priznati sopstvene mane, mnogo je lakše upirati prst u druge. Iako je teško biti iskren prema sebi, to je jedini put da budemo iskreni prema drugima. Ako priznam ono što volim kod sebe ali i ono što ne volim, što bih promenila, što bih ispravila, onda je moj put ka iskrenosti bez straha otvoren. To je iskrena hrabrost ali uvek treba čestitati na hrabroj iskrenosti.

Helena Janković (13)

GLUPOST JE NEUNIŠTIVA

Čuli smo da je glupost „univerzalna“ ali niko sebe ne smatra glupim. Svi mi ponakad napravimo glupu grešku ali to ne znači i da smo glupi. Ne dobijemo lošu ocenu zato što smo glupi već zato što ne znamo a neznanje nije isto što i glupost, mada tako ponekad izgleda. Glupost je kad neko svesno radi nešto što čini štetu njemu ili drugima.

Glup je jer ne razmišlja o posledicama. Najgora glupost je kad naudimo nekome. Lako kažemo-glup si, a često ne znamo zašto to kažemo. Da li to govorimo onima koji ne razumeju, ne shvataju, koji se ne uklapaju? Glupost je suprotno od pameti, ako je pamet

prirodno svetlo pomoću koga se dolazi do istine.

Amar Memišahović(12)

Izdavač: Biblioteka „Vuk Karadžić“. Direktor: Kamala Kašić. Urednik: Indira Hadžagić-Duraković.

Redakcija: Polaznici Male škole novinarstva „Žur za žurnalce.“ Tehnička priprema i

štampa: „Grafokarton“.

TO SAM JA

Volim kada mi bubamara sleti na ruku. Dan mi ispunjava srećom kada mi se neko nasmeši u prolazu. Oraspoloži me i najmanji znak pažnje. Volim duge zagrljaje sa voljenim osobama. Kad god imam, makar i deset dinara, ubaciću u kutiju za humanitarne akcije jer teški životni uslovi mogu zadeseti bilo koga. Želim da osmeh bude ono po čemu me ljudi prepoznaju, a osmeh mi izmami dobra pesma, iskren pogled, topao zagrljaj. Raduje me kada vidim da se drugi raduju, jer sreća je veća kada se s drugima deli. Uvek ću uraditi bilo šta za ljude koji su mi pomagali, koji su me podržavali, pričali sa mnom otvoreno o problemima. Zauvek ću biti zahvalna ljudima kojima se mogu poveriti, znajući da me neće osuđivati, niti ogovarati. Ako me zapamtite kao tihu, mirnu osobu, ne poznajete me dovoljno. Ja sam pomalo čudna, sigurna sam u pozitivnom smislu, bučna ali osoba kojoj se možeš poveriti jer nikada neću odati tvoju tajnu.

Čitam ovo što sam napisala. Da li je to sve? Da li sam to zaista ja? Možda možete i vi nešto dodati.

Selma Pašanović(12)

